

A Fővárosi Ítéltábla dr. Pohánka Béla ügyvéd (fél címe 1) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Papp János ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. június 11. napján meghozott, 25.P.20.903/2012/30. számú ítélete ellen az I. és II. rendű felperesek részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az I. és II. rendű felpereseket egyetemlegesen terhelő kereseti illeték összegét 36.000 (Harminchatezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek tizenöt napon belül 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét - amelyben az alperesnek a ... közösségi portálon tett bejegyzése és az erre reagáló üzenetre megfogalmazott kommentje miatt terjesztettek elő személyiségi jogvédelmet - elutasította.

Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 342.900 forint perköltséget, és külön felhívásra az államnak 66.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 78. § (1), (2) bekezdéseit, 81. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalását.

A „Nemzetközi szélhámosok viselkednek így” kijelentés tekintetében azt állapította meg, hogy az véleménynyilvánító tartalmú, mellyel az alperes a számla kiállítására vonatkozó szóbeli megállapodást és a számlák teljesítését minősítette.

Az alperes azon tényekre alapítva fogalmazott meg értékítéletet kritikai jelleggel a felperesek irányába, hogy az I. rendű felperes az írásbeli keretmegállapodás és szóbeli megállapodáshoz képest több ízben késedelmesen teljesítette a szinkronszínészek irányába fennálló fizetési kötelezettségét. Ez az alperesi értékítélet negatív tartalmú volt a felperesekre nézve, azonban kifejezőmódjában nem minősült indokolatlanul bántónak vagy sértőnek. A

véleményalkotást nem értékelte önkényesnek sem, melynek célja megítélése szerint az volt, hogy az alperes minősítse a felperesi fizetési szokásokat. A „szélhámos” kifejezés használatára a sorozatos felperesi késedelem miatt kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság másodsorban az „Ehelyett perrel fenyeget. Kitöltött számlákkal az asztalán. Jesolo-ból. Korunk hőse.” közlést vizsgálta, melynek során figyelemmel volt a ... bejegyzések közvetlen szöveggörnyezetére is. Ennek azért volt jelentősége, mert ez a közlésrész egy hozzászólásra adott válasz volt. Ez a válasz ... a következményekre és a bírósági előtti jogérvényesítésre vonatkozó nyilatkozatára adott reakció volt. A közléssel a II. rendű felperes fizetési hajlandóságát szemléltette az alperes úgy, hogy a tengerparti kikapcsolódás előrébb való a teljesítési határidők betartásánál. A „korunk hőse” nevezés szerződéshez magatartásnak és az azt elszenvedő kifigurázásának minősül. Ez a közlés sem tartalmazott megítélése szerint indokolatlanul sértő véleményt a II. rendű felperesre nézve.

A II. rendű felperes telefonszámának az alperes általi közlése tekintetében azt vizsgálta, hogy az magántitok megsértésének alapjául szolgálhat-e. Megállapítása szerint az alperesi magatartás nem minősült magántitoksértésnek, mivel a kérdéses telefonszám önmagában nem képezett magántitkot. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a távközlési szolgáltató titkos szám szolgáltatásának bekapcsolása azt a célt szolgálja, hogy a szolgáltató irányából harmadik személy ne ismerhesse meg a telefonszámot. Ugyanakkor a hívószám nyilvánvalóan többeknek rendelkezésére állt, esetükben azonban nem akadályozható meg a telefonszám másokkal való megismertetésének lehetősége.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság jogsértést a felperesi keresettel kapcsolatosan nem állapított meg az alperes terhére, ezért a jogkövetkezmények alkalmazására sem kerülhetett sor.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperesek nyújtottak be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozták.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek megfelelő döntés meghozatalát kérték.

A szélhámos kifejezést tartalmazó közlés tekintetében úgy nyilatkoztak, hogy ez annak felel meg tartalmilag, miszerint a felperesek csalárd módon járnak el a színészparnereikkel szemben, és mindennapi gyakorlatuk a szerződéses kötelezettségeik teljesítetlensége, melynek révén anyagi előnyhöz jutnak. Az alperes ezt nyilvánvalóan a széleskörű elterjesztés érdekében tette közzé. A meghallgatott tanúk előadásai is azt támasztották alá, hogy a számlázási móddal és a fizetési határidőkkel kapcsolatosan voltak ellenérzéseik, ugyanakkor a megbízásokat elvállalták, ezt alaptalan jogszerűtlennek és csalásnak minősíteni.

A „Kitöltött számlákkal Jesoloból” kijelentés szövegösszefüggése nem értelmezhető másként, csak úgy, hogy a II. rendű felperes szerződéses kötelezettségei teljesítése rovására, külföldi nyaralásokat finanszíroz magának. Ezzel az alperes arra utalt, hogy a felperesek bizonyos pénzösszegeket elsikkasztanak. Az alperesnek az az egyértelmű a szándéka, hogy a felpereseket befeketítse a nyilvánosság előtt.

Kiemelték, hogy nem minősülnek közszereplőnek, ezért a véleménynyilvánításokat illetően nem vonatkozik rájuk fokozott tűrés kötelezettség.

Előadták, hogy a titkosított telefonszám nyilvánosságra hozatalának megítélésével kapcsolatban is tévedett az elsőfokú bíróság. A telefonszám nyilvánvalóan személyes adat, és az arról való tudomásszerzés csak akkor

lehetséges, hogy ha a jogosult, vagyis a II. rendű felperes ehhez félreérthetetlen beleegyezését adja. Ilyen hozzájárulással a II. rendű felperestől az alperes nem rendelkezett, ezért téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, mely szerint az alperes nem sértett személyiségi jogot. Az alperes közlése harmadik személyek irányába azzal a biztatással történt, hogy a számot éjjel-nappal lehet hívni, mintha az alperes ennek során a II. rendű felperes kifejezett felhatalmazásával járna el. Ebben az esetben is megállapítható az alperesi tudatos jogsértés. Az alperes által csatolt listán való szereplése és a telefonszámának feltüntetése sem jelenti azt, hogy ehhez a nyilvánosságra hozatalhoz hozzájárult, mivel a listára bárki feltüntethette az adatait.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla érdemben egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével, az csak a felpereseket terhelő fellebbezési illeték mértékét illetően szorult módosításra, ezért az ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyére vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Az alperes felpereseket érintő ... bejegyzéseinek jóhírnév sértő jellegével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a sérelmezett kitételek nem hordoznak jogsértő jelleget. A bejegyzésében az alperes a nemtetszésének adott hangot, amiért a szinkronizálási munkájáért nem kapta meg az ellenszolgáltatást. Annak ténybeli alapja nem volt vitatott a felek között, hogy az alperesi bejegyzés idején a díj megfizetésére nem került sor.

Az ezzel kapcsolatos nyilatkozatokat az elsőfokú bíróság helyesen minősítette értékítéletnek. Az alperesi vélemény szoros összefüggésben volt azon magatartással, hogy a munka ellenértékének teljesítése késedelmesen történt. Az alperes által szóvá tett felperesi magatartással szemben használt kifejezések az objektív megítélés szerint sem túlzóak, indokolatlanul sértőek vagy bántóak. Az elsőfokú bíróság a szövegösszefüggéseket is figyelembe véve, megfelelően értékelt a sérelmezett nyilatkozatokat.

A felperes a telefonszám mások által megismerhetővé tételével kapcsolatosan a keresetében és az elsőfokú eljárás során is úgy nyilatkozott, hogy ezt a magatartást a magántitokhoz fűződő személyiségi jog sérelmének tekinti, erre hivatkozással igényelt jogvédelmet. A fellebbezésben ezzel szemben az információs önrendelkezési jog sérelmére is hivatkozott. Ez utóbbi egy alapjogi jogsérelemnek minősül, de a felperes a perben a magánjog által oltalmazott személyiségi jog sérelmére alapította igényét.

A Ptk. 81. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat sért, aki a levéltitkot megsérti, továbbá aki a magántitok vagy üzleti titok birtokába jut, és azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza, vagy azzal egyéb módon visszaél.

A magántitok körébe sorolható tények, ismeretek védelmét a joggyakorlat az alapján ítéli meg, hogy a védeni kívánt adat, tény, információ, ismeret titokban tartásához milyen magánérdek fűződhet. Az érdekmérlegelés körében pedig

elsősorban azt kell vizsgálni, hogy a védeni kívánt titoknak milyen tartalmi ismérvei vannak.

Mindennek meghatározásánál nincs jelentősége annak, hogy a felperesek a távközlési szolgáltató irányába olyan rendelkezést tettek, mely szerint a szolgáltató harmadik személyek részére nem teheti megismerhetővé a felperesi hívószámot. Ez a körülmény kizárólag azt igazolja, hogy a felperesek abban az irányban tettek intézkedést, hogy kifejezetten a szolgáltató társaság magatartását korlátozzák. Ez az intézkedés azonban nem érinti a felperesek azon önrendelkezési szabadságát, hogy mások számára megismerhetővé tegyék a számot. Olyan következtetést nem lehetett levonni a perbeli adatokból, hogy a felperes - holott erre a technikai lehetőség adott - senki előtt nem tette nyilvánossá a hívószámot, vagy kizárólag egy általa meghatározott, személyek szerint azonosítható zárt kör számára tartotta fenn a lehetőséget az irányába való híváskezdeményezésre. Az a tény, hogy az alperes is rendelkezett a telefonszámmal, és az - a perben csatolt lista tanúsága szerint - korábban már mások számára is rendelkezésre állt, azt bizonyította, hogy a felperesek által hivatkozottakkal ellentétben a nyilvánosság előtt nem volt elzárva olyan mértékben, hogy magántitoknak minősüljön. Másrészt a telefonszám ismerete az adott személlyel létesíthető kapcsolat egyik eszköze, és maga a szám olyan adat, mely az érintett általi megismertetést követően, az érintett által már ellenőrizhetetlen körben terjedhet. A felperesek esetében a hívószámmal kapcsolatban nem volt megállapítható a magántitok minőség. Az elsőfokú bíróság ezen keresetrésszel kapcsolatosan is helyes döntést hozott a kereset elutasításával.

Az elsőfokú bíróság tévesen számította a felpereseket terhelő kereseti illeték összegét, ezért ennyiben a másodfokú bíróság megváltoztatta az elsőfokú határozatot.

Abban az esetben ha a felperesek a személyiségi jogi perben objektív szankciók [Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) - d) pontjai] alkalmazását és nem vagyoni kártérítés megítélését is kéri, arra kell figyelemmel lenni, hogy az objektív szankciók érvényesítése esetén irányadó, meg nem határozható pertárgyérték esetén figyelembe vehető illetékalap [600.000 forint; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdésének b) pont], miként viszonyul a nem vagyoni kártérítés összegéhez. Amennyiben a nem vagyoni kártérítés összege nem éri el a 600.000 forintot, a nem vagyoni kártérítés összegét nem lehet a pertárgyérték számításánál figyelembe venni, ha ennél magasabb akkor csak a nem vagyoni kártérítés összege képezi az illetékfizetés alapját. Az értékek összeszámításának [Pp. 25. § (3) bekezdése] nincs helye, mivel a felperes a perben egyetlen követelést érvényesít.

Mivel a jelen esetben a nem vagyoni kártérítés összege nem érte el a 600.000 forintot, kizárólag ezen összeg alapulvételével kellett megállapítani a kereseti illetéket, mely 36.000 forint, ezért ennek egyetemleges megfizetésére voltak kötelesek a felperesek.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért kötelesek viselni az alperes perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Az alperesi perköltség a korábban csatolt megbízási szerződés a másodfokú eljárásra vonatkozó rendelkezést nem tartalmazott, ennek hiányában az alperesi jogi képviselőt, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj illette.

Kötelesek továbbá viselni a felperesek a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2015. június 23.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő